

Underbilag.

Svar til danske kvinders Nationalråd vedrørende bistandsloven fra Kommunistiske Kvinder.

Det må betones kraftigt, at det ikke — som nævnt i oplægget fra Danske Kvinders Nationalråd — er tilstrækkeligt med hensyn til ydelserne f. eks. over mødrehjælpslov og revalidering at bevare status quo. F. eks. har Mødrehjælpens bevillinger til uddannelse været altfor små og er meget tit opbrugt på et tidligt tidspunkt i finansåret, således at nogle mennesker ikke får uddannelse simpelthen fordi der ikke er flere bevillinger. Det samme er bl. a. årsag til at Mødrehjælpen altfor tit vælger ganske korte kursusprægede uddannelser, der ikke i det lange løb har reel værdi.

Udsættelsen af bistandslovens ikrafttræden i forbindelse med regeringens såkaldte spareplan — eller kapitalistiske nedskæringsplan — gør i og for sig Danske Kvinders Nationalråds udtalelse illusorisk. Socialreformkommissionen har arbejdet siden 1964 med udskydelse af megen nødvendig lovgivning som følge — det er ganske uakceptabelt, at kommissionens resultater ikke nu føres ud i livet.

Bistandsloven er som den øvrige socialreform først og fremmest en strukturel ændring af den sociale lovgivning. Denne strukturelle ændring kan blive et fremskridt, men det afhænger ganske af personalets uddannelse, de tilstrækkelige personale-

normeringer og tilstrækkelige bevillinger til de sociale ydelser, som personalet skal administrere.

Bistandsloven indeholder visse løst formulerede tanker om øget demokrati for den sociale klient. Samtidig lægger den dog vægt på at hjælp skal ydes efter skøn og ikke efter det retsprincip, som Danmarks Kommunistiske Parti stadig vil fastholde som det mest retfærdige og det mest demokratiske i et klassesamfund.

Bistandslovens hjælpeforanstaltninger sigter stadig i for høj grad på traditionelle sociale fænomener uden at tilgodese de nye former for fattigdom og forarmelse, som den sociale sektor i høj grad er præget af. Derfor vil den antagelig ikke virke som en egentlig reform, fordi man efter mange års forskning stadig viger tilbage for at se de reelle sociale behov i øjnene.

De økonomiske overgrænser for ydelse af hjælp er så snævre, at de vil afskære for virkelig at imødekomme de trangssituationer, der dagligt opstår for befolkningen. Sålænge pensionslovgivningen ikke ændres og pensionerne gøres større er der ikke tale om virkelige sociale fremskridt og i bistandsloven bruger man netop pensionsstørrelserne som beregningsgrundlag for offentlig hjælp.